

ANDALUSKÝ

ALEXANDER SÖDERBERG

PŘÍTEL

MONUMENTÁLNÍ
THRILLER
NABITÝ AKCÍ

HOST

1

Její vystupování a vzhled vedly mnohé k názoru, že jako zdravotní sestra rozhodně nevypadá. Nikdy nevěděla, jestli to má brát jako kompliment, nebo urážku. Měla dlouhé tmavé vlasy a zelené oči, které občas vyvolávaly dojem, že se co nevidět rozešmeje. Ale byl to opravdu jen dojem; zkrátka vypadala, jako by se s takovýma usměvavýma očima už narodila.

Schody pod jejími kroky zavržaly. Její dům — menší žlutá dřevěná vilka z roku 1911 s dělenými okny, starou lesknoucí se parketovou podlahou a zahradou, která by klidně mohla být větší — to bylo místo, kam bez jakýchkoli pochybností patřila, což si uvědomila hned, jakmile dům poprvé spatřila.

Kuchyňské okno bylo otevřené do klidného jarního večera. Dovnitř si našla cestu vůně připomínající víc léto než jaro. Lét mělo začít vlastně až za pár týdnů, ale teplo nastalo dost brzy a nějak se mu nechtělo odcházet. A tak tam teď viselo nad tím vším, těžké a nehybné. Byla za to vděčná — teplo potřebovala a měla radost, že může nechat okna i dveře dokořán a volně se pohybovat mezi venkem a vnitřkem.

V dálce bylo slyšet burácení mopedu, na stromě zpíval drozd. Zpívali i další ptáci, ale jejich jména neznala.

Sophie vytáhla porcelánový servis a prostřela pro dva: vybrala ty nejkrásnější talíře, nejslavnostnější příbory a nejhezčí sklenice, které našla — každodennosti se vyhýbala, jak jen mohla. Věděla, že bude jíst sama, protože Albert jedl, jen když měl hlad, což jen málokdy vyšlo na stejnou dobu, kdy dostala hlad ona. Zaslechla jeho rychlé kroky na schodech, tenisky

na starém dubovém dřevě, až moc těžké, až moc důrazné — Albertovi bylo jedno, že dělá rámus. Když přišel do kuchyně, usmála se na něj. Oplatil jí to svým klukovským úsměvem a trhnutím otevřel lednici. Stál před ní neuvěřitelně dlouho a zkoumal její obsah.

„Zavři tu ledničku, Alberte.“

Ani se nepohnul. Sophie spolkla několik soust, roztržité listovala novinami. Zvedla hlavu a větu zopakovala, tentokrát lehce podrážděně.

„Nemůžu se hejbat...“ zašeptal teatrálně.

Zasmála se; ani ne tak jeho suchému humoru, jako spíš proto, že byl legrační. Naplňovalo ji to radostí, možná dokonce pýchou.

„Cos dneska dělal?“ zeptala se.

Všimla si, že nemá daleko k tomu, aby se rozesmál. Tohle znala moc dobře — myslel si totiž, že jeho vlastní vtipy jsou nesmírně zábavné. Albert vyndal z lednice láhev minerálky, přibouchl dveře a vyhoupl se na kuchyňskou linku. Když otevřel víčko, z láhve začal se syčením unikat oxid uhličitý.

„Všichni jsou blázni,“ konstatoval Albert a trochu se napil. Pak se pustil do vyprávění o průběhu svého dne. Bral to po malých částech, jak ho zrovna napadaly. Pobaveně poslouchala jeho líčení o tom, jak si dělal legraci z učitelů i ostatních. Viděla, že mu dělá dobře bavit lidi, ale potom najednou přestal. Sophie nikdy nedokázala odhadnout, kdy se to stane; prostě přestal, jako by ho jeho vlastní vtipy unavily. Chtěla natáhnout ruku a chytit ho, poprosit ho, aby ještě chvíli zůstal, aby ji dál bavil, aby nepřestával být lidský, hodný i krutý zároveň. Jenže tak to nefungovalo. Pokoušela se o to už dřív, ale vždycky to bylo špatně, a tak ho nechala jít.

Zmizel do předsíně. Chvíli bylo ticho, nejspíš se přezouval.

„Dlužíš mi tisícovku.“

„Za co?“

„Dneska tady byla uklízečka.“

„Uklízečka už se neříká.“

Slyšela, jak si zapíná zip u bundy.

„A co se teda říká?“ zeptal se.

Nevěděla. Už byl ve dveřích a chystal se ven.

„Měj se, mami.“ Jeho hlas zněl najednou příjemně.

Dveře se zavřely, Sophie zaslechla jeho kroky na štěrkové cestě pod otevřeným oknem.

„Zavolej, kdybys měl přijít pozdě!“ křikla za ním.

Sophie pokračovala v obvyklých činnostech. Odnese nádobí ze stolu, uklidila, dívala se na televizi, zavolala kamarádce a mluvila s ní jen tak o ničem — jednoduše nechala večeru volný průběh. Šla si lehnout, z nočního stolku vzala knížku a snažila se do ní začíst. Hlavní hrdinkou byla žena, která objevila nový smysl života v tom, že v Bukurešti pomáhala dětem z ulice. Knížka připadala Sophii nudná a hlavní hrdinka namyšlená — Sophie s ní neměla nic společného. Zaklapla knížku. V posteli usínala sama jako obvykle.

O osm hodin později bylo čtvrt na sedm ráno. Sophie vstala, osprchovala se, v koupelně otřela zrcadlo, na němž pára odhalila nápis *Albert, AIK Stockholm* a spoustu dalších klikyháků, které tam psal ukazováčkem, když si čistil zuby. Už mu několikrát řekla, ať toho nechá. Nezdálo se, že by si s tím lámal hlavu. Svým způsobem se jí to vlastně líbilo.

Upravila se a vestoje se pustila do lehké snídaně, během níž si četla hlavní stránku novin. Pak už bylo načase vydat se do práce. Třikrát zavolala nahoru na Alberta, ať kouká vstávat, a o čtvrt hodiny později už seděla na kole a nechala se probouzet vlahým ranním vánkem.

Říkali mu Jeans. Vážně si mysleli, že se tak jmenuje. Chechtali se, ukazovali na své džínové kalhoty. *Jeans!*

Ve skutečnosti se jmenoval Jens a seděl u stolu v chatrči uprostřed paraguayské džungle společně se třemi Rusy. Jejich

kápo se jmenoval Dmitrij. Byl to vytáhlý třicátník a v obličeji vypadal jako dítě, dítě, které měla jeho matka se svým bratrancem. Dmitrijovi kumpáni, Goša a Vitalij, byli zhruba stejně staří a za rodiče měli patrně sourozence. Smáli se bez přestání a bez jakéhokoli projevu radosti. Oči měli posazené daleko od sebe, pootevřená ústa svědčila o tom, že příliš rozumu nepobrali.

Dmitrij míchal suché martini v plastovém kanystru. Dovnitř nacpal olivy, směs protřepal a nalil ji do vypláchnutých kávových hrnků. Podařilo se mu trochu rozlít. Ruský pronesl přípitek. Jeho druhové zahalekali a společně se koktejlu s příchutí nafty napili.

Jensovi se z celé té jejich bandy dělalo špatně. Byli odporní, falešní, hrubí, nervózní... Pokoušel se nedávat svou nechuť najevo, ale nešlo to — pocity nikdy moc dobře skrývat neuměl. „Tak nám je předved“, poručil mu Dmitrij.

Rusové byli natěšení jako na ježíška. Jens zamířil z chatrče k džípu, který stál zaparkovaný na prašném, nedostatečně osvětleném dvorku.

Proč Rusové podnikli celou tu dlouhou cestu do Paraguaye, jen aby si prohlédli požadované zboží, netušil. Většinou si od něj někdo něco objednal, on to dodal, dostal zapláceno, ale se zákazníky se nikdy nesetkal. Ovšem s těmito to bylo něco jiného — jako by pro ně celá tahle transakce představovala něco velkého, zábavného, dobrodružného. Čím se živili, nevěděl, a ani to vědět nechtěl. Nebylo to koneckonců podstatné; přijeli, aby si prohlédli své zboží, vyzkoušeli zbraně, šňupali kokain, užívali si s místními děvkami a zaplatili mu druhou z celkem tří splátek.

Přinesl jednu automatickou MP7 a jeden Steyr AUG. Ostatní zbraně ležely zabalené ve skladu u přístavu v Ciudad del Este a čekaly na převoz.

Rusové je popadli a předstírali, že po sobě střílejí. *Ruce vzhůru... ruce vzhůru!* Řičeli smíchy, pohybovali se trhaně. Dmitrijovi ulpěl ve strništi na tváři bílý poprašek kokainu.

Goša a Vitalij se pustili do hádky o MP7, začali se o ni tahat a jeden druhého mlátit pěstmi do hlavy. Dmitrij je od sebe odtrhl a dal před ně kanystr se suchým martini.

Jens je sledoval zpovzdálí: ruská partička začne vyvádět, Paraguayci jim jako projev dobré vůle přivedou děvky. Rusové budou čím dál víc mimo a začnou střílet ostrými. Věděl, co přijde, a nemohl s tím vůbec nic udělat; všechno už bylo tak jako tak v háji. Nejradši by odtamtud zmizel, ale musel počkat, dokud nevyjde slunce, musel zůstat vzhůru a střízlivý a dostat své peníze, jen co Dmitrij usoudí, že na to přišla ta správná chvíle.

„*Jeansi!* Kde jsou sakra náboje?“

Ukázal na džíp. Rusové rozrazili dveře a pustili se do hledání. Jens zašátral v kapse — ještě mu zbyla jedna nikotinová žvýkačka. Před dvěma měsíci přestal žvýkat tabák, před třemi lety skončil s kouřením. Teď se nacházel v džungli čtyřicet kilometrů od Ciudad del Este. Nikotinové receptory v mozku se dožadovaly pozornosti. Vložil si do úst poslední žvýkačku, usilovně žvýkal. Se špatně skrývaným odporem pozoroval Rusy a bylo mu jasné, že brzy zase začne kouřit.

Když už byla v nemocnici, pracovala. Zaměstnání jí jen málokdy poskytovalo čas na cokoli jiného a kromě toho neměla pití kávy s kolegy příliš v oblibě, nebylo jí to příjemné. Ne že by se styděla, spíš jen postrádala schopnost družít se s ostatními tímto způsobem. V nemocnici pracovala hlavně kvůli pacientům, ale nebyla za tím žádná zvláštní obětavost ani nutková potřeba starat se o druhé. Pracovala tam proto, že si s nimi mohla povídat a trávit čas. Do nemocnice se dostali, protože onemocněli, a právě tehdy se vlastně stávali sami sebou: otevřenými, lidskými a upřímnými bytostmi. V nemocnici si připadala jistě a schopně. A přesně po tom toužila, přesně to ji tam táhlo. Pacienti jen zřídka plácali nesmysly — leda když

se uzdravili — a v tu chvíli je stejně opustila, a oni ji. Možná proto měla Sophie při výběru práce už odmalička jasno.

Přižívovala se snad na neštěstí druhých? Možná, ale jako příživník si rozhodně nepřipadala. Měla spíš pocit, že je závislá. Závislá na jejich upřímnosti, na jejich otevřenosti, na tom, že čas od času může zahlédnout záblesky určitých stránek jejich pravé vnitřní podstaty. A když k něčemu takovému došlo, stali se tihle pacienti jejími oblíbenci. Oblíbenci se téměř vždy vyznačovali ušlechtilou povahou. *Ušlechtilý*, přesně tohle slovo používala. A když se někdo takový objevil, zastavila se a přemýšlela o něm, případně žasla a naplnil ji nepopsatelný pocit naděje. Čestní lidé, kteří mají odvahu smát se životu, lidé s určitou vnitřní formou ušlechtilosti. Pokaždé si jich dokázala všimnout hned na první pohled, aniž by uměla vysvětlit jak nebo proč. Jako by těch několik málo lidí nechalo svou duši rozkvétat, jako by si volili to nejlepší namísto dobrého, jako by se odvažovali spatřit všechny své stránky, dokonce i ty temné a skryté pod povrchem.

Vzala podnos a vydala se chodbou k Héctoru Guzmánovi do pokoje číslo jedenáct. Přivezli ho sem před třemi dny, protože ho na přechodu ve městě srazilo auto. Pravou nohu měl pod kolenem zlomenou.

Lékaři u něj údajně objevili poškození sleziny, a tak si ho tu nechali na pozorování. Héctorovi bylo kolem pětáctyřicítky, byl sympatický, ale ne krásný, mohutný, ale ne tlustý. Pocházel ze Španělska, ale Sophii se zdálo, že jeho tvář nese určité severské rysy. Měl středně tmavé vlasy, na několika místech trochu světlejší. Nos, lícni kosti i brada byly ostře řezané a kůže měla nádech pískově hnědé barvy. Mluvil plynně švédsky a řadil se mezi ty *ušlechtilé* — možná za to mohly všímavé oči, které mu zdobily obličej, možná lehkost, s níž vystupoval navzdory své mohutné postavě. Anebo přirozená lhostejnost, s níž se na Sophii usmál pokaždé, když vstoupila do pokoje. Jako by chápal, že ona pochopila; to byla mimochodem pravda a ji to přimělo oplatit mu jeho úsměv.

Předstíral, že je zabraný do knížky, seděl v posteli opřený o zeď, na nose brýle na čtení. Podobné divadélko sehrál pokaždé, když k němu přišla; dělal, že ji nevidí a je velice zaneprázdněný.

Roztrídila jeho prášky do malých plastových kalíšků a jeden mu podala. Vzal si ho, aniž by vzhlédl od čtení, obrátil ho do sebe, zapil léky vodou ze sklenice a polkl, pořád plně soustředěný na knížku. Sophie mu podala druhou dávku — naložil s ní stejně.

„Výtečné jako vždy,“ pronesl tiše a podíval se na ni. „Dnes máte jiné náušnice, Sophie.“

Chystala se dotknout ucha.

„Možná,“ odpověděla.

„Ne možná, určitě. Sluší vám.“

Šla ke dveřím a otevřela je.

„Nemohla byste mi donést trochu džusu? Šlo by to?“

„Šlo,“ zareagovala Sophie.

Ve dveřích potkala muže, který se už dřív představil jako Héctorův bratranec. Héctorovi se příliš nepodobal: byl štíhlý, ale svalnatý, tmavovlasý, nadprůměrně vysoký, s ostražitýma, ledově modrýma očima, které vyvolávaly dojem, že registruje naprosto všechno dění kolem. Bratranec na ni zlehka kývl. Řekl Héctorovi něco španělsky, Héctor mu odpověděl a oba se rozesmáli. Sophie měla neblahý pocit, že je součástí jejich vtipkování, a na džus úplně zapomněla.

Gunilla Strandbergová seděla na chodbě, v ruce držela kytičci a sledovala, jak zdravotní sestra vychází z pokoje Héctora Guzmána. Sestřička se přibližovala a Gunilla si ji kriticky prohlížela. Zahlédla snad radost? Ten druh radosti, který v sobě lidé mají, aniž by o tom věděli? Žena prošla kolem ní. Na levé náprsní kapse měla připnutou malou brož, znak toho, že studovala na vysoké škole pro zdravotní sestry Sophiahemmet. Vedle brože měla jmenovku. Gunilla stihla přečíst jen *Sophie*.

Gunilla ji sledovala pohledem. Sophie měla hezký obličej. Hezký, jaký mívají privilegované osoby, úzký, nenápadný... svěží. Pohybovala se s lehkostí; jako by její nohy před každým krokem jenom lehounce zavadily o podlahu. Byl to neskutečně elegantní pohyb. Gunilla ji sledovala až do chvíle, než se ztratila v pokoji dalšího pacienta.

Gunilla se ponořila do myšlenek — myšlenek založených spíš na pocitech než na čemkoli jiném. Znovu se podívala směrem, kam zmizela Sophie, a potom k pokoji číslo jedenáct, kde ležel Héctor Guzmán. Něco viselo ve vzduchu. Jakási energie... Jako by teď nabyla na síle, ale pouhým okem zachytit nešla. Sophie si ji přinesla z jeho pokoje.

Gunilla se zvedla, prošla chodbou a nahlédla do sester-ny. Nikde nikdo. Na zdi visel týdenní rozpis služeb. Než vešla dovnitř, rozhlédla se po chodbě. Pak přistoupila ke zdi a ukazováčkem zapátrala v rozpisu.

Helena...

Roger...

Anne...

Carro...

Nicke...

Sophie... *Sophie Brinkmannová*, četla.

Kytici strčila do prázdné vázy na pojízdném stolku před sesternou a zmizela z oddělení. Ve výtahu vytáhla z kabelky mobil, zavolala do práce a požádala o adresu Sophie Brinkmannové.

Místo aby se z Danderydské nemocnice vrátila do kanceláře, sídlící na ulici Brahegatan v centru Stockholmu, uhnula z dálnice a zabočila mezi vily ve Stocksundu. Ve změti uliček se ztratila — nezdálo se, že by ji chtěly zavést k cíli. Zmateně jezdila sem a tam a připadalo jí, že už projela každou druhou tam i zpátky. Konečně se ocitla na správné ulici. Podařilo se jí najít číslo popisné a zastavila před žlutou dřevěnou vilkou s bíle natřenými okenními rámy.

Zůstala sedět za volantem. Bylo to tiché místo plné zeleně, zrovna začínaly kvést břízy. Gunilla vystoupila z auta a do

nosu ji uhodila vůně střemchy. Rozhlížela se, dívala se na sousední domy. Pak si prohlížela ten Sophiin. Byl hezký, menší než domy sousedů, a Gunilla měla pocit, že i mnohem zanedbanější. Znovu se otočila, porovnávala je. Ne, dům Sophie Brinkmannové nebyl zanedbaný, byl normální. To u sousedů nebylo něco v pořádku. Určitá forma perfekcionismu, fádnost a neosobní pořádek. Oproti tomu působila Sophiina vila živějším dojmem: průčelí domu nebylo nově natřené, tráva čerstvě posekaná, cesta nedávno vyštěrkováná, okna nebyla právě umytá...

Gunilla troufale prošla brankou a pomalu postupovala po štěrkové cestě. Přímo před sebou měla kuchyňské okno, nahlédla dovnitř. To, co z kuchyně zahlédla, vypadalo vkusně. Zařízení v atraktivní kombinaci starého a moderního stylu: pěkný mosazný vodovodní kohoutek, sporák značky AGA, kuchyňská linka ze starého dubového dřeva. Světlo na stropě tak nádherné, nevšední a promyšlené, až se Gunilly na okamžik zmocnila závist. Dál pátrala pohledem — zastavil se na řezaných květinách ve velké váze na okně v předsíni. Gunilla poodstoupila a podívala se nahoru. V okně v horním patře zahlédla další krásnou kytici.

V autě cestou zpátky do města jí hlava začala pracovat na plné obrátky.

2

Leszek Smialy si připadal jako pes, pes bez pána. Když pán nebyl nablízku, Leszek znervózněl. Adalberto Guzmán mu ale řekl, ať jede, řekl mu, co má dělat. Leszek tedy nasedl do letadla a o pár hodin později už přistál v Mnichově.

Posledních deset let se od Guzmánových nehnul ani na krok, vyjma pravidelné týdenní přestávky každé tři měsíce. Žil v podstatě v takových tříměsíčních směnách: nejdřív práce a pak týden volna. Během něj se většinou ubytoval někde v hotelu, nevycházel z pokoje a od rána do večera se zpíjel do nemoty. Když náhodou nebyl opilý ani nespál, díval se na televizi. Nic jiného neznal. Čekal jen na to, až volný týden skončí a on se bude moct znovu pustit do práce. Leszek nikdy nepochopil, proč Guzmán na tom volnu tak trvá.

Jeden takový týden Leszkovi nedávno skončil. Prvních pár dní po dovolené se nedokázal soustředit, měl kocovinu a třásl se. Pokoušel se to napravit pohybem a zdravým jídlem a teď se mu konečně zdálo, že se všechno vrací do normálu.

Leszek seděl za volantem kradeného Fordu Focus, který zaparkoval ve vilové oblasti Grünwald kousek za Mnichovem. Obrovské vily s velkými obezděnými zahradami, až na výjimky nikde ani živáčka.

Leszek dostal od Guzmána fotky Christiana Hankeho, pětadvacetiletého slušňáka s tmavými krátkými vlasy. Na černobílých zvětšeninách byl dokonce i jeho otec Ralph Hanke. Leszek si fotky pečlivě prohlížel: úsměvy značící úspěch, obleky šité na míru, upravené účesy.

Leszek sledoval mladšího z Hankeových dalekohledem. Zatím si o něm nedokázal udělat jasný obrázek. Jediné, co věděl, bylo, že se Christian vrátil domů kolem osmé večer a svoje BMW zaparkoval na ulici před vilou. Že měl dámskou společnost, někdo mu přišel uklidit a že v ložnici svítil do dvou do rána. Že následující ráno o půl osmé vyšel z domu k železné brance ve zdi, přešel přes ulici k autu a odjel do Mnichova. Z toho teď mohl Leszek vycházet: podařilo se mu to zjistit během včerejšího čtyřiaadvacetihodinového sledování.

Z autorádia se linuly jihoněmecké šlágry. Právě zpíval nějaký mladík a široce se u toho usmíval — nebo to tak alespoň znělo. Elektronické smyčce na pozadí, předvídatelná melodie. Leszek pochytil slova jako vrcholek hory, rodinná pouta a protěž. S touhle zemí není něco v pořádku, ale Leszkovi se nikdy nepodařilo přijít na to, co vlastně.

Seděl s rukama v klíně, klidně oddechoval. Bylo nádherné ráno a ve vzduchu se vznášel mlžný opar. Paprsky slunce prosvítaly korunami stromů a dodávaly všemu kolem zlatavý nádech. Leszkovi to připadalo krásné, skoro až bolestně krásné.

Sklouzl pohledem na své ruce: byly ulepené a špinavé. Člověk se při umisťování bomby docela zamaže. Leszek s tím měl nemalé zkušenosti; dělal to už kdysi dávno, když ještě pracoval pro zpravodajskou službu. Tehdy to bylo snazší a méně náročné na čas i schopnosti; s dnešními moderními uzavřenými motory to je mnohem složitější. Leszek se protáhl a na chvíli zavřel oči.

Když je znovu otevřel, stačil za skupinkou stromů zachytit obrysy člověka mířícího od Christianovy vily na ulici. Leszek se pokusil odhadnout, kdo to je. Ze sedadla spolujezdce vzal dalekohled značky Swarovski a přiložil si ho k očím. Osoba za stromy byla žena, mladá žena. Leszek se letmo podíval na hodinky: tři čtvrtě na osm. Žena otevřela železnou branku a vyšla na ulici. Leszek ukazováčkem nahmatal zaostřovací tlačítko. Byla to blondýna, dvacet až pětadvacet let, měla dlouhé vlasy, velké černé sluneční brýle a džíny od nějakého návrháře plné

dě. V kozačkách na vysokém podpatku mířila rozhodným krokem k autu. Přes rameno nesla kabelku. Žena vypadala draze. Leszek v rychlosti namířil dalekohled na dům. Kde je sakra Christian? Pohledem sjel zpátky na ženu: přecházela přes silnici k zaparkovanému BMW. Místo aby auto obešla a posadila se na sedadlo spolujezdce, otevřela dveře u řidiče, navyklým pohybem zaplula za volant a kabelku si položila na vedlejší sedadlo. Leszek se znovu podíval k vile. Christian Hanke nikde.

Následující vteřiny odtikávaly jen pomalu. Leszka napadlo, že začne troubit, že otevře dveře a zamává na ni, že upoutá její pozornost něčím nápadným a dobře viditelným. Ale místo toho zůstal sedět, stoprocentně přesvědčený o tom, že nemá smysl, aby se pokoušel změnit něco, co už je stejně předem rozhodnuté. Na pozadí zněl sladký hlas německého zpěváka. V zorném poli desetinásobně zvětšeném čočkou dalekohledu Leszek viděl, jak ta krásná světlovlasá žena udělala onen nepatrný pohyb, který člověk při startování auta běžně dělá — s jednou rukou položenou na volantu se mírně předklonila a pravou rukou otočila klíčkem v zapalování.

V tisícině vteřiny, kdy elektřina putovala z baterie do startéru, přeskočil proud na drát rozbušky, která následně odpálila kus zabalené výbušniny, připevněné pod autem.

Výbuch vymrštil ženu do střechy a přerazil jí vaz. Současně s tím se vůz zvedl dobrého půl metru nad zem. Při dopadu se v něm vznítil kanystr s napalmem, který tam Leszek umístil, a zdeformovaná hromada plechu se tak proměnila ve žhnoucí inferno.

Leszek dalekohledem sledoval, jak žena začala hořet. Jak její naprosto nehybné tělo zachvátily plameny. Jak její krásné světlé vlasy zmizely, jak zmizela její krásná světlá pleť... Jak ona celá pomalu zmizela.

Leszek opustil Grünwald a v nejbližším lese našel odlehlé místo, kde kradené auto zapálil. Dostal se do Mnichova, zavolal Guzmánovi a nechal mu krátký vzkaz, že věci nešly podle

plánu, ať si dá pozor a snaží se mít kolem sebe jen přátele. Telefon hodil do kanálu a bezcílně bloumal po městě, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje.

Když se cítil jakž takž bezpečně, mávl na taxík a nechal se odvézt na letiště. O pár hodin později už byl na cestě domů za svým pánem.

Od prvního dne v nemocnici se Héctor Sophie pořád na něco vyptával: na život, dětství, dospívání. Na rodinu, na to, co má ráda a co ne. Přistihla se, že na všechny jeho otázky odpovídá pravdivě. Taky si uvědomila, že se jí líbí být středem jeho pozornosti, a navzdory spoustě otázek jí nikdy nepřipadal vlezlý. Jakmile se dostal příliš blízko tématům, o kterých nechtěla mluvit, přestal se ptát; jako by si uvědomil, že právě tudy vede její hranice. Ale čím víc se poznávali, tím byl v její přítomnosti ostýchavější. Se všemi intimnějšími záležitostmi souvisejícími s pobytem v nemocnici se obracel na Sophiiny kolegy. Sophie tím pádem neměla u něj v pokoji moc práce. Vždycky si ale našla nějakou záminku, proč se tam zastavit.

Zeptal se, jestli není unavená.

„Proč myslíš?“

„Vypadáš unaveně.“

Sophie skládala ručník.

„Ty víš, jak ženě polichotit.“

Usmál se.

„Řekla bych, že už si tu moc dlouho nepoležíš,“ pokračovala.

Zvedl jedno obočí.

„Takovéhle věci bych ti ale vlastně říkat neměla, to může jen doktor... No, už se stalo.“

Sophie otevřela okno a pustila dovnitř čerstvý vzduch. Vrátila se k Héctorovi, rukou mu pokynula, ať se nadzvedne, zpod hlavy mu vytáhla polštář a vyměnila ho za nový. Všechny úkony prováděla rutinně. Koutkem oka si všimla, že ji Héctor pozoruje.

Přistoupila k jeho nočnímu stolku a chystala se odnést prázdnou nádobu na vodu, když ji Héctor najednou chytil za ruku. Správně ji měla odtáhnout a odejít z pokoje. Ale neudělala to a nechala si to líbit. Rozbušilo se jí srdce. Chvíli tak zůstali — jako dva mladí stydliví lidé, kteří se poprvé navzájem dotknou, ale přitom mají strach se na sebe podívat. Sophie se vyprostila z jeho sevření a zamířila ke dveřím.

„Chceš něco donést?“ zeptala se.

Hlas měla zastřený, jako by se zrovna probudila. Héctor si ji prohlížel, zavrtěl hlavou. Sophie vyšla na chodbu.

Zkoušela si namluvit, že vůbec není její typ. Ale kdo vlastně byl její typ? V životě se jí líbila spousta mužů, a každý byl úplně jiný. Nalhávala si, že nejde o fyzickou přitažlivost, že je Héctor jen někdo, komu chce být nablízku. Neviděla v něm ani milence, ani manžela, ani přítele, ani otcovskou postavu, ale zároveň jí připadal jako dokonalé ztělesnění toho všeho.

Zbytek dne strávila prací dole na pohotovosti. Když se odpoledne vrátila na své oddělení, Héctora ani jeho věci už v pokoji číslo jedenáct nenašla.

Všechno šlo do háje. Večer se zvrtil přesně tak, jak předvídal. Rusové začali střílet, hned jak si užili svých pár minut s chudinkami paraguayskými děvkami. Byli zfetovaní, stříleli na-prosto nekontrolovaně a jejich automatické zbraně chrlily kulky do všech stran. Jens musel Vitalije řádně proplesknout. Vitalij se omlouval a z nosu se mu řinula krev. Dmitrij a ten druhý se smíchy málem zlomili v pase.

Další den ráno se všichni znovu sešli v chatrči a prošli si veškeré přípravy. Dodací lhůtu, logistiku i platbu za zboží. Rusy to podle všeho nijak zvlášť nezajímalo. Dmitrij všem nabídl kokain a Jense se zeptal, jestli se k nim nepřipojí na kohoutí zápasy. Jens s díky odmítl a s Rusy se rozloučil.